

Nasiha Kapidžić-Hadžić

VEZENI MOST

APRIL

Dragi moj Haris,

Od sveg na svijetu
najbrže dani lete.
Mart prođe kao sna trenutak.
Sad april vijenac plete.
Svakoga jutra prozore naše
umije pljuskom kiše;
onda ih mekim, toplim krajičkom
sunčevog plašta briše.
U gnijezdo svako zaviri brižno,
šapatom probudi ptice;
u travu sjedne, pa vješto
suče zelene njene žice.
U naramku na trg odnese

crvene tulipane,
a onda đake vodi u šetnju
pod rascvjetane grane.
Danima tako leprša, radi,
pun sunčevoga zlata,
a onda mine i maju cvjetnom
otvori širom vrata.

KOZJA ĆUPRIJA

Kroz duboki klanac
mala rijeka protiče;
bučno se oglašava,
o kamenje spotiče.
Na njoj samo jedan most;
čudno propet, kriv.
Priča kaže: – Nekada,
on je bio živ.
Priča kaže: – Nekada,
u vremena stara,
divokoze dvije
sišle s kamenjara.

A kada su plitku
rijeku prijeći htjele,
na istom se mjestu
rogovima splele.
U koštac se hvatale,
napregle svu moć;
iskrama iz rogova
zapalile noć.
Godinama tako
na rijeci se borile,
a jednog se dana
u kamen pretvorile.
To je Kozja ćuprija,
to je mostić kriv,
za koji se priča
da je bio živ.

PRIJATELJI

U jednom parku velikog grada,
kraj zelenog bazena,
svakog se dana odigra ista,

lijepa i čudna scena.
Prvo se jato golubova,
(perje im sivo-bijelo),
na pijesku pokraj mirne vode
skupi na malo sijelo.
Vrte se kao čigre lake,
istežu sjajni vrat,
čekaju nekog nemirno, željno,
po suncu mjere sat.
A kad na putu iznikne baka
s oblačkom išijede kose,
u vijenac se oko nje sviju,
na krilima je nose.
Slete joj na ramena stara,
na ruke i na dlan
i pretvore je u jorgovan
prekrasno rascvjetan,
A onda se sa cvjetne grane,
na sunčanome bljesku,
torbica zlatnih kukuruza
raspe po bijelom pijesku.
U istom trenu zaljulja se

bakica – cvjetni žbun;
za svakim zrncom po jedan cvjetić
otvori gladni kljun.
I dok u pijesku kljucaju, traže,
tačkice žute boje,
baka im tepa: "Jedite slatko,
gugutke mile moje."
Za bor se viti zaklanja sunce,
bliži se kraju scena,
što svakog dana zadivi ljude
u parku kraj bazena:
Odlazi baka polagano,
s osmijehom nasred lica,
a za njom dugo u pratnji tapka
kolona malih ptica.

MOJA BAKA

Od dobrote sva se blista
ko pjena maslačka laka,
moja baka.
Kad se digne more sivo

da polomi stijene stare,
cijele noći ona misli
na mornare.

Kad se smrkne nebo ljetnje
i grad sune iz oblaka,
ona tada krišom plače
zbog težaka.

A kad zima pređu raspe
po drveću, po žicama,
tad uzdahne tako tužno
za pticama.

Njenoj tuzi nema kraja,
a brigama nema broja;
od dobrote stvorena je
baka moja.

DRENKIN PUT

Prije nego šumu drevnu
obraduje zora bijela,
škripnu vrata na kolibi
lugarevoj ispod jela.

Zeke znaju da to Drenka,
sitna kao cvjetić s grane,
u daleku školu hita
preko šume uspavane.

Sva pretrne kad list sušne,
uplaši je vjetra dah,
kad ptičica krilom lupne,
obuzme je nemir, strah.

Jednog dana sjajni svitac
saznao za Drenkin put
i rekao; "Poklanjam joj
svoj fenjerić žut.

Ne žalim ga, jer je Drenka
najvredniji đak;
nek slobodno odsad ide
kroz šumu i mrak..."

KAD BI HTIO VOZ DA STANE

Kad bi htio voz da stane,
da uberem dvije grane
gloga bijela!

Al' on - strijela,
dalje ode.

Kad bi htio pokraj vode
da zastane,
da poljubim ono lane
što ga čuva srna vita!

Al1 on hita,
grabi dalje,
a dječak mu s njive maše,
pozdrav šalje.

Kad bi samo malo stao
ja bih začas istrčao
da uSefem nježnu radu!
Af oH žuri prema gradu,
već dan cijeli,
i ne zna za bagrem bijeli,
za crveni cvjetić maka,
za dječaka;

i ne vidi ono lane.
Kraj potoka ni da stane.

SREĆNI VRABAC

Na vrh krova vrabac sivi.
svakog dana on doživi
nešto lijepo, vedro, drago.
Jutros gaje pljusak blago
okupao, pa je čist
sletio na zelen list.

A kad je na ranom suncu
osušio krilo, rep,
jedna mu je lasta rekla
sasvim tiho: "Baš si lijep!"

Osmijehom ga pozdravio
pjenušavi bijeli žbun,
a preslatko zrnce žita
palo mu u gladni kljun.

Leptir gaje poljubio,
a onda mu veće blago
u san laki donijelo
nešto vedro, lijepo, drago.

SVITANJE

Vozimo se pokraj njiva,
a svanjiva.
Svjetiljke u magli žmire;
sa danom se mire.
Evo, već smo prepoznali
bagremove na obali...
Polja cvijećem izatkana...
Zora rana...
Mak usamljen kraj nas minu;
sunce sinu.

PROLJETNI POZIV

Prije neg' bijela rada
izgubi vijenac s glave,
požurimo iz grada
u brda što se plave.

Tu čipkast potok pjeni,
nemiran kao čigra,
u vrbovoj se sjeni
s različkom vjetar igra.

Tu živi zova starinska,
a s njome bagrem mliječni;
koliba u šumi niska,
pod slapom mlinovi riječni.

Tu svici vatre pale
kraj izvora što zna
sanjive priče male
po svu noć da imetka.

Stoga }iajdemo iz grada,

što nas od sunca skriva,
tamo gdje bijela rada
u travi srećna sniva.

SUNCOBRANI

Čim planinu pozdravi
prvi j unski dan,
mlada paprat razapne
zelen suncobran.

Resicama porubljen,
izreckan ušare;
pod njim sjede jagode
i to bubamare.

Do njega se zapjeni
sasvim bijel oblačak;
to suncobran otvori
i mali maslačak.

A onda svoj šatorić,
prepun smeđih pjega,
gljiva mlada podigne
na padini brijega.

Nek' pod njim odspavaju
skakavac i mrav;
nek se malo odmori,
i leptirić plav.

Tako širom planine,
svakog ljetnjeg dana,
nikne bezbroj šarenih,
cvjetnih suncobrana.

GRADIMIRU

Dragi moj Miro,
još samo jedno
kratko i toplo ljeto,
samo desetak utakmica

i tvoje škole eto.

Ona je čekala da ti se klimnu
zubića prva dva
i cipelice da ti narastu
do broja trideset dva.

Da postaneš u svome timu
igrač i golman jak,
a onda je, sva srećna, rekla:
"Sad može biti đak!"

VEZENI MOST

Gradimiru

Kad jednom dođeš u grad od lišća
da budeš najdraži gost,
vidjećeš kako obale travne
na ruci drže most.

Most vezan žicom svilenom, tankon
u sedam boja tkan;
ogledalo mu zelena rijeka,
a ukras sunčan dan.

Vjetar ga njiše ko voda čamce,
svezane u plićaku;
rojevi svitaca nad njim se pale,
pa blista i u mraku.

A pod njim čudni orkestar"ljeta,
s dva cvrčka u duetu,
oglašava se svake noći,
ljepši od svih na svijetu.
Divnim ga šumom slave vrbaci
prepuni malih snova;
niko mu nije pjevao ljepše
od bijelih bagremova.

Kada nam dođeš u grad od lišća
da budeš najdraži gost,
preći ćeš i ti korakom lakim

vezeni, vitki most.

BREZE NA SLETU

Jednog dana vjetar -
učitelj gimnastike
svim brezama u šumi
obukao patike.

A onda ih svrstao
u malu kolonu
(ptice su se čudile
na svome balkonu).

Napravio rukom
jedan talas lak.
Za početak vježbe
dao im je znak.

Breze se zanjihale
i u ruku svaku

uzele po jednu
zelenkastu traku.

Pa po taktu vjetra
ispravile struk;
od zelenih traka
napravile luk.

Tapkajući nogama
u krug oko zdenca,
savile se poput
pletenog vijenca.

Tog dana je u šumi
i najmanji cvijet
posmatrao ovaj
neobičan slet.

CVJETNI ČILIM

Pokraj rijeke u dan ljetni

osvanuo čilim cvjetni.

Orač pređu opreo,

sijač potku razveo,

a ljetu u žaru

izatkalo šaru.

Osnova od trave,

a makove glave

crvenkaste boje

na sredini stoje.

Rubovi vezeni spomenkom k'o sanje,

a resice nježne

od prebijeleanje.

U svaki je kut

stao cvjetić žut.

Za čilim kraj rijeke

saznale i zeke,

pa sišle u polje

da ga vide bolje.

ROĐENDAN U ŠUMI

Velikom se radošću
cijela šuma ovila,
na paprati mekoj
srna lane rodila.

Uzbuđeni, ponosni,
zbog tog rođendana,
s poklonima stižu
gosti sa svih strana.

Pregršt sitnih lješnika
vjeverica donijela;
kao prva susjeda
uz lane je sjela.

Repićem ga gladi,
njuškicom ga ljubi.
Kaže: "Evo, grickaće
kad mu niknu zubi."

Lija ide svečano,
nosi guščje krilo:
"Na poklon mu lepeza
i srećnomubilo!"

A slavuj mu spjevao
kratak nježan stih
kao poklon najljepši
i draži od svih.

Otac-jelen ponosno
splet rogova njiše,
a košuta blažena
krišom suze briše.

I dok sunce prosipa
sve dugine boje,
na paprati mekoj
ljubi lane svoje.

SKUPOCJENO OGLEDALO

Male ptice-skitnice
stigle čak na Plitvice,
pa pitale znance:
"Pošto ogledalce
jezersko sred gaja,
od zelenog sjaja,
glatkog srebra riba
što se na dnu ziba,
što se blago ljulja
iznad zlatnog mulja!"

Pitale su znance:
"Pošto ogledalce
s vretenastim virom,
s dubokim okvirom
punim blagih sjena
rumenoga drena,
bjeličastih bfeza,
lopočevog veza,
bršljanove pređe
i trstike smeđe?"

Tad im srne dvije
rekle: "Ovo nije
za prodaju sjaj;
on nam krasi gaj."

BARBINA TUGA

(Barbi Vitoriju Masarotu – Rovinj)

Koga nemir srca vuče
na more dok sunce šija
nek potraži mog ribara,
starog barbu Vitorija.

Na rivi će njega naći;
(barbinoga svijeta centar).
TU popravlja čamac trošni,
nazvan čudno "Lađa-Kantar."

Barba je u svojoj barci
kao ptić u malom gnijezdu.
Sa plovidbe uvijek nosi

školjku, ili morsku zvijezdu.

Ribu rijetko kad donese;
a nekad je slavan bio.

Zbog tog mu se biser tuge
u dno zjene uselio.
Sad drugima mreže krpi
i popravlja čamce trošne;
često sjedi pod čempresom
s mislima na dane prošle.

S mislima na dane kad je
izvlačio pune mreže.
Sada znate šta ga boli,
zašto mu se srce steže.

Stog je djeci cijelog svijeta
poklonio ruke svoje
pa im šumne školjke traži,
otkriva im more, boje.

U kući je blago ćutljiv;
jelo sprema; sam večera.
Kad iziđe svima kaže:
adio i bona sera.

Pa ako te srce vuče
na more dok sunce šija,
tad potraži mog ribara,
starog barbu Vitorija.

NEOBIČNA ŠETNJA

Po dubrovačkom molu
ne seta samo svijet.
Budite tamo od tri do pet
i ne pravite buku,
ni pometnju,
pa ćete vidjeti neobičnu šetnju.
U vrijeme to,
kad nema svijeta,
povorka galebova seta.

Baš čudna stvar!
Sve par i par...
Koraka čila,
drže se vrškom krila;
čas glavu ponosno dignu,
ačasjeprignu
i kljucnu se po tjemenu,
pa nešto ćuće;
sigurno o vremenu,
o koncertu mora,
o vijestima s gora,
o tome šta ko sanja,
o utiscima s putovanja
i raznim sitnicama
među pticama.

Baš čudna stvar!
Sve par po par,
kad nema svijeta,
po molu seta.
Svi okupani
i počešljani;

vrat izvajan;
perje k'o dan;
u oku mora sjaj.
Šapuću: "Kriilo mi daj!"

Šetaju tako do pet,
a kada dođe svijet,
nečeg se sjete,
pa odlete.

CVIJEĆE

Koliko cvjetova nježnih
u šumi svakog ljeta;
ne znamo imena cvijeću,
a ono za nas cvjeta.

Crveno, zlamo,plavo,
miriše usred trava;
kad mjesec ukrasi nebo,
latice sklopi, spava.

Ujutro, oprano rosom
otvara trepavice
i cijelog dana gleda
šta rade bube, ptice.

I nasmijano čeka,
sve dok mu ne dođe san,
da prođe dječak-putnik
sa toplim: dobar dan.

Samo je ponekad tužno,
sred najljepšeg ljeta,
jer ne znamo mu ime,
a ono za nas cvjeta.

USPAVANKA

(Adiju)

Tiha pjesmo, išarana
paunovim sjajnim krilom,

paučinom izatkana,
opšivena žutom svilom,
tiša nego voda plava,
uspavaj mi malog mrava!

On je danas, pjesmo vita,
kotrljao zrnce žita.

Mala pjesmo, ispunjena
slavujevim toplim dahom,
na usnama zatvorena,
obasuta cvjetnim prahom,
zažubori poput vrela,
nek umorna zaspi pčela!
Ona je sred cvjetne paše
sakupljala med u čaše.

Laka pjesmo, uhvaćena
na pramenu plavog svoda,
tračkom sunca pozlaćena,
od srninog mekša hoda,
kao dašak vjetra laka

uspavaj mi mog dječaka!

On je danas kao lane
pretrčao tri poljane.

VAZE I CVIJEĆE

Sve vaze s cvijećem,
smeđe ili plave,
zelene ili sive,
imaju osmijeh i nešto kažu
baš kao da su žive.

Ukrase svaki prozor i kut,
uljepšaju mi sto,
pa mi se čini:
u moju sobu
ušao cvjetni do.

Jedna je plitka
i nježno žuta,

k'o perje malih ptica;
ona je s proljeća oaza modrih,
mirisnih ljubičica.

Druga je vitka,
duboka,plava,
k'o nebo u aprilu,

Ona mi cijele godine čuva
vrbinu sivu svilu.

Najviše volim
svoj ćup od gline
i u njemu ciklame,
koje mi dođu sred žarkog ljeta
iz vlažne šumske tame.
Vaze sa cvijećem,
nasmijane,
krase mi prozore, sto
police niske; pa soba liči
na rascvjetani do.

BALKONI

Kad se prvog svitanja
rasprsnu baloni,
tad u mojoj ulici
ožive baloni.

Bijelo rublje razastru
k'o jedra na brodu,
baki kafu donesu,
saksijama vodu.

Gradimirov suncobran,
slona, medu, ćuku
i sve druge igračke
iz sobe izvuku.

Lasti gnijezdo naprave
ispod svoda, grede,
a pauku dozvole
da mrežu isprede.

Djedu lulu zapale
čim dođe sa ceste,
na vidik mu najljepši
naslonjaču smjeste.

Granom palme zelene
naprave mu hlad,
nek djedica sanjari
i gleda na grad.

ZRIKAVCI

Tri zrikavca zriču,
pletu divnu priču,
od mora što blista
i šipkova lista,
galebovog pera,
školjkinog bisera,
izvorovog šapata
i trave od zlata.

Predu priču dugu
o toplotne jugu,
što sa smrčom vitom
i palminim štitom
prima cijelog ljeta
goste sa kraj svijeta.

Gdje to pletu tihu
pričicu u stihu?

Na masline grančici?!
Kupine pletenici?!
H' na samoj plaži?!
Hajde pa ih traži!

TRI CIKLAME

Ispod bora u dnu šume,
u oblaku polutame,
male bube očekuju

da izniknu tri ciklame.

Vrijedni mravi pretresaju
lanjsko lišće čitav dan
da im nove drugarice
u prozračan dođu stan.

U borovu iglu pauk
već uvlači tanke žice,
pa se žuri da šasije
tri rumene haljinice.

Na baršunu mahovine
listići se u krug svili,
to su cvrčci za ciklame
cipelice napravili.

A komarči sakupili
rosnih sjajnih šest kapljica
svakoj od njih da poklone
par srebrnih naušnica.

Kad izniknu, pa na prvi
ples u šumi pođu same,
sa divljenjem svi nek kažu:
- Najljepše su tri ciklame!

SJEĆANJE NA GRNČARA

Kada u nekom velikom gradu,
u izlogu što sja,
ugledam vazu sa mnogo šara
uvijek se sjetim ja
mog prijatelja sijedog grnčara.

On stanuje na kraju grada
gdje asfalt nije stig'o;
s četiri grede i malo pruća
sebi je kolibu dig'o.

U njoj je grnčarsko kolo tvrdo
i gline cijelo brdo.
Tu rukom vještom,
prepunom dara,

moj grnear lončiče šara.

Tu sam ga često, kad padne večer,
gledao kako vaza i peče
vaze za cvijeće pastelnih boja,
lončiče sitne, nema im broja,
čanak za mlijeko,
ćupove vitke,
pepeljare i zdjele plitke.

I gledajuć' ga kako radi,
kako mu lice sja,
mašt'o sam da ću jednoga dana
postati grnčar i ja...

Tako je ljeto teklo u sreći;
moj grnčar uvijek kraj svoje peći;
a jesen bi mu i lišće svelo
nabrali čelo.

Tada bi zbogom rekao svima
i krenuo na jug gdje sunetima

da ispod bora, š kog kaplje smola,
sluša i dalje Mbor svogfeSa.

Stoga uvijek kada ugledam vazu
u izlogu što sja,
svog grneara se predragoga
sa čežnjom sjetim ja,
pa mislim da li još uvijek stvara,
il' mu se ruka negdje odmara.

TAKMIČENJE

Kraj jezera na ledini
zelen jablan iznikao,
a do njeg se nov neboder
iznenada gradit stao.

Neboder se u visine
iz sve snage digne,
a jablan ga, mlad i bujan,

ipak brzo stigne.

Kad je suša, stablo stane
bez vlage i vode,
pa neboder, pun zidara,
iznad njega ode.

Ali kad se ispred kiša
skriju ljudi, laste,
zgrada stoji, a jablan nam,
pun svježine, raste.

Utakmica i sad traje;
nebo joj je smjer.
Jedni kažu: bolji jablan,
drugi: neboder.

TRČIMO ZA SUNCEM

Eno sunca na livadi!
Požurimo!

Gle!

Tapa, tapa, tapa, tapa!

Sakrilo se!

Gdje?!

Sakrilo se na terasu!

Za njim brzo! Sad!

Tapa, tapa, tapa, tapa!

I ovdje je hlad.

Pobjeglo je na kraj parka!

Na klupicu!

Gle!

Hajmo za njim!

Tapa, tapa!

Uteklo je!

Gdje?!

Uteklo na pustu plažu!

Pođimo i mi!

Ako treba i u vodu,

za njim ćemo svi!

Tapa, tapa, tapa, tapa:

Za njim ćemo svi!

NAJDRAŽA PISMA

Haris mi često s Vrbasa piše,
pa kada počnu jesenje kiše,
sva draga pisma složim po redu;
čitam ih čitav utorak, srijedu,
a ponekad od samog petka
ne dižem oči sa krivog retka.

Pažljivo čitam riječ dragu svaku,
a kada spomene djeda i baku,
dva dobra znana ugledam lica
draža od sunca, cvijeća i ptica.

Kad mi na listu iz školske teke
nacрта baštu i vrt kraj rijeke,
ja odmah vidim na brezi rosu
i šimšire što gustu kosu
kod djeda šišaju svakoga ljeta
kad božur cvjeta.

A kada dvorište opiše lako,
od sreće svak'bi sjeo pa plak'o,
jer tu su loza, česma i šupa,
kavez za zeca, bakina klupa,
brezova metla, drvene grablje'
i kose dvije k'o stare sablje.

O svemu tome Haris mi piše,
pa mjesto sive jesenje kiše
ja vidim sunce i rumen cvijet.
Iz svakog pisma dajem mu PET!

BILJEŠKA O PISCU

Nasiha Kapidžić-Hadžić rođena je 6. novembra 1931. godine u Banjoj Luci gdje je i završila osnovnu školu i gimnaziju a studij književnosti na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Kao profesor radila je u banjalučkoj gimnaziji, nakon čega je bila urednik u Dječijem programu Radio-Sarajeva, urednik biblioteke "Lastavica" i drugih biblioteka za djecu i omladinu u IP "Veselin Masleša" u Sarajevu. Pjesnik je, prozaist i dramski pisac. Za djecu je napisala: *Maskembal u šumi, Vezeni most, Skrivena priča, Kad si bila mala, Od tvog grada do mog grada, Glas djetinjstva, Liliput* i druge.

Pjesme i priče Nasihe Kapidžić-Hadžić objavljene su u više izbora, zastupljene u čitankama, u školskoj lektiri,

prevođene na druge jezike i zastupljene u nekim stranim antologijama. Dramske igre za djecu izvođene su na radiju i u pozorištu (*San o livadici, Loncipunum čudan grad*). Dobitnik je više nagrada i priznanja, među kojima su: Dvadesetsedmojulska nagrada, Šestoaprilska nagrada grada Sarajeva, nagrada "Veselin Masleša" grada Banjaluke i dvije godišnje nagrade izdavačke kuće "Svjetlost". Rat u Bosni 1992. zatekao ju je u Sarajevu, u penziji, narušenog zdravlja. Umrkla u septembru 1995. godine.

(V. M.)